

COLNORA

Toen de man uit de schaduw stapte, wist Wybrand Deminthal direct dat dit de ergste, zo niet de laatste dag van zijn leven was. De man, die gekleed was in ruwe wol en ruig leer, kwam hem vaag bekend voor. Ruim twee jaar eerder had Wybrand dat gezicht heel even bij kaarslicht gezien, en hij had gehoopt dat gezicht nooit meer tegen te komen. De man droeg drie zwaarden, alle drie even gehavend en dof, met gerafelde gevesten vol zweetplekken. Hij was ruim een voet langer dan Wybrand, zijn schouders waren breder en zijn handen krachtiger en hij had zijn gewicht gelijkmatig verdeeld over de ballen van zijn voeten. Hij keek Wybrand aan zoals een kat een muis fixeert.

‘Baron Delano de Wit van Dagastan.’ Het was geen vraag maar een beschuldiging.

Wybrands hart sloeg een slag over. Zelfs nadat hij het gezicht had herkend, hoopte het optimistische deel van hem – dat op de een of andere manier de afgelopen ellendige jaren had weten te overleven – dat het de man alleen om zijn geld te doen was. Maar nu hij die woorden hoorde, vervloog die hoop.

‘Sorry, u vergist zich,’ antwoordde hij de man die zijn weg blokkeerde, terwijl hij zijn best deed vriendelijk, luchtig en onschuldig te klinken. Hij probeerde zelfs zijn Caliaanse accent te verbergen om deze schertsvertoning kracht bij te zetten.

‘Nee, ik vergis me niet,’ zei de man beslist, terwijl hij breeduit door het steegje naar voren kwam en de hoopgevende ruimte tussen hen in liet verdwijnen. Zijn handen bleven goed zichtbaar, wat verontrustender was dan wanneer ze op de knoppen van zijn zwaarden hadden gelegen. Al had Wybrand een goed kromzwaard bij zich, de man toonde geen greintje angst voor hem.

‘Nou, het is namelijk zo dat Wybrand Deminthal mijn naam is. Daarom durf ik te stellen dat u me met iemand anders verwacht.’

Wybrand was opgelucht dat hij dit alles zonder hikkelen had kunnen zeggen. Hij deed zijn uiterste best zijn lichaam te ontspannen door zijn schouders te laten hangen en zijn gewicht op één been te laten rusten. Hij dwong zichzelf vriendelijk te glimlachen en staaarde wat om zich heen, zoals iemand die zich van geen kwaad bewust was.

Ze stonden tegenover elkaar in het smalle, volgestouwde steegje, slechts een paar meter van het huis waar Wybrand een zolderkamer had gehuurd. Het was pikdonker. Een paar meter achter hem hing een lantaarn, vastgemaakt aan de muur van een winkel voor veevoer. Hij kon de flakkerende gloed zien in de regenplassen die zich tussen de kinderkopjes hadden gevormd. Achter zich hoorde hij de muziek uit de taveerne De Grijsze Muis, al klonk het gedempt en niet dreunend. Stemmen echoden in de verte – gelach, geschreeuw en geruzie; het gekletter van een vallende bloempot volgde op het krolse gejammer van een onzichtbare kat. Ergens verderop rolde een koets voorbij met zijn houten wielen ratelend op de natte stenen. Het was laat. De enige mensen op straat waren drinkebroers, hoeren en zij die hun zaakjes het liefst in het donker uitvoerden.

De man kwam nog een stap dichterbij. De blik in zijn ogen voorspelde niet veel goeds. Ze keken hem scherp aan en straalden een grote vastberadenheid uit, maar het was het vleugje meewarigheid dat Wybrand inwendig deed huiveren.

‘Jij bent die vent die mij en mijn vriend inhuurde om een

zwaard uit Kasteel Essendon te stelen.’

‘Het spijt me. Ik heb geen flauw idee waar u het over hebt. Ik weet niet eens waar dat Essendon ligt. U moet me met iemand anders verwarren. Dat komt waarschijnlijk door de hoed.’ Wybrand nam zijn breedgerande hoed met pluim af en toonde hem aan de man. ‘Ziet u, het is een doodgewone hoed die overal te koop is, maar tegelijkertijd niet zo gewoon omdat nog maar weinig mensen hem tegenwoordig dragen. Het zou kunnen dat u iemand met een dergelijke hoed hebt gezien en maar aannam dat ik het was. Een begrijpelijke vergissing. Ik neem het u absoluut niet kwalijk, hoor.’

Wybrand zette zijn hoed weer op, trok de voorkant iets naar beneden en gaf hem een duwtje zodat hij wat scheef kwam te staan. Behalve die hoed droeg hij een kostbaar zwart met rood wambuis van zijde en een wijde korte cape, maar het ontbreken van enig fluwelen belegsel, in combinatie met zijn versleten laarzen, verraadden zijn stand. Het gouden ringetje in zijn linkeroor onthulde nog meer: het was de enige concessie, een herinnering aan het leven dat hij achter zich had gelaten.

‘Toen we de kapel in kwamen, lag de koning op de vloer. Dood.’

‘Ik begrijp dat dit geen vrolijk verhaal wordt,’ zei Wybrand, terwijl hij korte rukjes aan de vingers van zijn fraaie rode handschoenen gaf – wat hij altijd deed wanneer hij nerveus was.

‘Er stonden wachters in de buurt. Die sleepten ons naar de kerkers. We werden bijna terechtgesteld.’

‘Het spijt me te horen dat u slecht bent behandeld, maar zoals ik zei, ik ben niet De Wit. Nooit van de goede man gehoord. Maar ik zal uw naam zeker noemen, mochten onze paden elkaar eens kruisen. Met wie heb ik de eer?’

‘Riyria.’

Achter Wybrand ging het lichtje van de voederopslagplaats flakkerend uit en een stem fluisterde in zijn oor: ‘Dat is Elfs voor “twee”.’

Zijn hart begon twee keer zo snel te kloppen en voor hij zich kon omdraaien, voelde hij de scherpe rand van een mes tegen zijn keel. Hij verstijfde en durfde nauwelijks adem te halen.

‘Het was een truc zodat ze ons zouden ombrengen.’ De stem achter hem nam het over. ‘Jij hebt dit allemaal zo geregeld. Je lokte ons naar die kapel zodat wij de schuld zouden krijgen. Ik ben hier om je voor je goedheid te belonen. Als je nog een laatste woord te zeggen hebt, zeg het dan nu, en doe het zachtjes.’

Wybrand was een goed kaartspeler. Hij wist wat bluffen was en die man achter hem blufte niet. Hij stond daar niet om hem angst aan te jagen, druk uit te oefenen of hem te manipuleren. Hij had geen behoefte aan informatie, hij wist alles wat hij wilde weten. Zijn stem, zijn toon, zijn woorden, zijn ademhaling in Wybrands oor vertelden hem dat hij daar stond om hem te vermoorden.

‘Wat gebeurt daar, Wybrand?’ riep een hoog stemmetje.

Verderop in de steeg ging een deur open en in het licht dat naar buiten stroomde stond een meisje, wier schaduw over de kinderkopjes viel en tegen de muur naar boven klom. Ze was mager, had schouderlang haar en ze droeg een nachthemd tot op haar enkels, dat de blote voetjes vrijliet.

‘Niets, Ellie – ga snel naar binnen!’ riep Wybrand, zonder ook maar iets van zijn accent te verbergen.

‘Wie zijn die mannen dan met wie je praat?’ Ellie kwam een stapje dichterbij. Haar voet maakte wat rimpeltjes in een plas. ‘Ze zien er kwaad uit.’

‘Aan getuigen hebben we niks,’ siste de stem achter Wybrand.

‘Laat haar met rust,’ smeekte Wybrand. ‘Ze heeft er niets mee te maken. Ik zweer het. Ik was in mijn eentje.’

‘Waar heb ik niks mee te maken?’ vroeg Ellie. ‘Wat is hier aan de hand?’ Ze kwam nog dichterbij.

‘Blijf staan, Ellie! Niet dichterbij komen. Alsjeblieft Ellie, luister naar me.’ Het meisje stond stil. ‘Ik heb iets slechts gedaan, Ellie. Maar je moet begrijpen dat ik het voor ons deed,

voor jou, voor Elden, en voor mijzelf. Weet je nog dat ik dat klusje had, een paar winters geleden? Toen ik een paar dagen naar het noorden moest? Toen... toen heb ik iets slechts gedaan. Ik deed net of ik iemand anders was en er zijn mensen bijna door gestorven. Zo kwam ik aan geld om de winter door te komen. Wees niet boos op me, Ellie. Ik hou van je, schatje. Ga alsjeblieft weer naar binnen.'

'Nee!' protesteerde ze. 'Ik zie het mes. Ze gaan je pijn doen.'

'Als je niet naar binnen gaat, maken ze ons allebei dood!' schreeuwde Wybrand grof – te grof. Hij had het zo niet willen zeggen, maar hij moest zorgen dat ze het begreep.

Ellie barstte in snikken uit. Huiverend stond ze in de lichtbundel van het huis in het steegje.

'Ga naar binnen, schatje,' zei Wybrand tegen haar, terwijl hij zijn best deed het zo kalm mogelijk uit te spreken. 'Het komt wel goed. Huil maar niet, Elden zal wel voor je zorgen. Vertel hem maar wat er is gebeurd. Het komt wel goed.'

Ze bleef snikken.

'Alsjeblieft, lieverd, ga nou naar binnen,' smeekte Wybrand. 'Dat is het enige wat je kunt doen, wat je moet doen. Alsjeblieft.'

'Ik... hou... v-van je, p-papa!'

'Weet ik lieverd, weet ik toch. Ik hou ook van jou en het spijt me zo erg.'

Ellie liep langzaam terug naar de deur, het streepje licht werd steeds smaller tot de deur dichtsloeg en het steegje weer in duisternis gehuld werd. Slechts het zwakke blauwe schijnsel van de door nevel bedekte maan filterde in de nauwe gang waar de drie mannen stonden.

'Hoe oud is ze?' vroeg de stem achter hem.

'Laat haar d'r buiten. Doe het nu maar snel... gun je me dat tenminste?' Wybrand bereidde zich voor op wat ging komen. De aanblik van het kind had hem gebroken. Hij trilde hevig, met zijn vuisten in de handschoenen gebald; een brok in zijn keel maakte hem het slikken moeilijk en het ademen bijna onmogelijk. Hij voelde de metalen rand tegen zijn keel

en wachtte tot het mes door de huid zou gaan, wachtte op de trekkende beweging.

‘Wist je dat het een val was toen je bij ons kwam om ons in te huren?’ vroeg de man met de drie zwaarden.

‘Wat? Nee!’

‘Zou je het ook hebben gedaan als je dat wist?’

‘Ik weet het niet... Ik denk het wel. We hadden het geld nodig.’

‘Dus je bent geen baron?’

‘Nee.’

‘Wat ben je dan?’

‘Ik was scheepskapitein.’

‘Was? Wat is er dan gebeurd?’

‘Gaan jullie me nou nog vermoorden of hoe zit dat? Waarom al die vragen?’

‘Elke vraag die je beantwoordt is weer een ademhaling erbij,’ zei de stem achter hem. Het was de stem van de dood, zonder emotie, hol. Bij het horen ervan draaide Wybrands maag zich om alsof hij over de rand van een hoge klif keek. Doordat hij het gezicht niet zag, maar wist dat hij het mes vasthield dat hem zou doden, voelde het aan als een executie. Hij dacht aan Ellie, hoopte maar dat het goed met haar kwam, en toen drong het tot hem door dat ze hem zou zien. Hij zag het opmerkelijk helder voor zich. Ze zou naar buiten rennen als het voorbij was en zou hem daar op straat zien liggen. Ze zou door zijn bloed waden.

‘Nou? Wat is er gebeurd?’ vroeg de beul nogmaals, en zijn stem wiste onmiddellijk alle gedachten uit.

‘Ik heb mijn schip verkocht.’

‘Waarom?’

‘Doet er niet toe.’

‘Gokschulden?’

‘Nee.’

‘Waarom dan?’

‘Wat maakt het nou uit? Je maakt me toch af. Doe het als jeblieft!’

Hij had zich voorbereid. Hij was er klaar voor. Hij klemde zijn tanden op elkaar en sloot zijn ogen. Maar de moordenaar talmde.

‘Het maakt nogal wat uit,’ fluisterde de beul in zijn oor, ‘want Ellie is je dochter niet.’

Het mes werd van Wybrands keel genomen.

Langzaam, aarzelend, draaide Wybrand zich naar de man met de dolk. Hij kende hem niet. Hij was kleiner dan zijn partner, gekleed in een zwarte mantel met een kap die zijn gezicht beschaduwde, op de punt van zijn scherpe neus, een hint van een wang en het eind van de kin na.

‘Hoe weet je dat?’

‘Ze zag ons in het donker. Ze zag mijn mes tegen je keel terwijl we twintig meter verderop in de schaduw stonden.’

Wybrand zei niets. Hij durfde niet te bewegen of te spreken. Hij wist niet wat hij moest denken. Op de een of andere manier was er iets veranderd. De zekerheid van de dood deed een stapje terug, maar de schaduw bleef. Hij had geen idee wat er aan de hand was en hij was als de dood om iets verkeerd te doen.

‘Je hebt je schip verkocht om haar vrij te kopen, niet?’ raadde de man met de kap. ‘Maar van wie, en waarom?’

Wybrand staarde naar het gezicht onder de kap: een naargeestig landschap, een woestijngebied zonder mededogen. Daar huisde de dood, een ademtocht van hem vandaan; alleen zijn antwoord scheidde de eeuwigheid van de verlossing.

De grote man, die met de drie zwaarden, legde zijn hand op Wybrands schouder. ‘Er hangt nogal wat af van wat je nu zegt. Maar dat wist je al, hè? Je probeert erachter te komen wat je moet zeggen, en natuurlijk probeer je ook te bedenken wat wij willen horen. Laat dat maar. Hou het maar op de waarheid. Want als je het verkeerd doet, hoef je tenminste niet te sterven vanwege een leugen.’

Wybrand knikte. Opnieuw sloot hij zijn ogen, haalde diep adem en zei: ‘Ik heb haar gekocht van een man die Ambroos heet.’

‘Ambroos de Moor?’

‘Ja.’

Wybrand wachtte, maar er gebeurde niets. Hij deed zijn ogen open. De dolk was verdwenen en de man met de drie zwaarden lachte naar hem. ‘Ik heb geen idee wat dat kleintje je heeft gekost, maar het was elke cent waard.’

‘Jullie vermoorden me niet?’

‘Niet vandaag. Je bent ons nog steeds honderd goudstukken schuldig, als schadevergoeding voor dat klusje,’ zei de man met de kap koeltjes.

‘Dat... dat heb ik niet.’

‘Zorg dan dat je het krijgt.’

Er schoot licht door de steeg toen de deur naar Wybrands zolderkamer met een klap openvloog en Elden naar buiten stormde. Hij hield zijn gigantische tweebladige bijl hoog boven zijn hoofd, terwijl hij met een vastberaden gezicht op hen af beende.

De man met de drie zwaarden trok er onmiddellijk twee uit de schede.

‘Elden, nee!’ riep Wybrand. ‘Ze maken me niet dood! Stop nou!’

Elden bleef staan, met zijn bijl nog steeds omhoog; zijn ogen schoten van de een naar de ander.

‘Ze laten me gaan,’ verzekerde Wybrand hem en hij wendde zich tot de twee mannen. ‘Dat is toch zo?’

De man met de kap knikte. ‘Betaal die schuld nou maar.’

Terwijl de mannen wegliepen, kwam Elden naast Wybrand staan en Ellie vloog op hem af om hem te omhelzen. Gedrieën gingen ze op weg naar Wybrands kamer. Toen ze over de drempel stapten, wierp Elden nog een laatste blik de steeg in, voor hij de deur achter zich dichtdeed.

‘Zag je hoe groot die vent was?’ vroeg Hadriaan aan Rolf, met de zoveelste blik over zijn schouder, alsof hij bang was dat de reus stilletjes achter hen aan kwam. ‘Ik heb nog nooit iemand gezien die zo groot was. Hij moet zeker zeven voet

lang zijn geweest, en dan die nek, die schouders, die bijl! Als ik twee keer zo sterk was, zou ik hem nog niet kunnen optillen. Misschien is het geen mens maar een reus, of een trol. Sommigen zweren dat die bestaan. Ik heb een paar lui gesproken die er zelfs een gezien hebben.'

Rolf keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

'Oké, het zijn dan meestal drankorgels die dat zeggen, maar dat wil nog niet zeggen dat het niet waar is. Vraag Michiel maar. Hij zal het bevestigen.'

De twee liepen noordwaarts naar de Langedaanbrug. Het was er erg rustig. In het respectabele heuvelachtige stadsdeel van Colnora brachten de meesten de nacht in bed door in plaats van op kroegentocht te gaan. Dit was de wijk van de machtige koopmannen, welvarende zakenlieden die huizen bezaten die groter waren dan veel van de vorstelijke landhuizen van de hoge adel.

Colnora was oorspronkelijk een onaanzienlijke stopplaats geweest op de kruising van de handelsroute van Wesbaden en Aquesta. Een boer met de naam Hollenbeck en zijn vrouw voorzagen de karavanen van water en boden de handelaars een rustplaats aan in de schuur, in ruil voor nieuws en goederen. Hollenbeck had een neus voor kwaliteit en pikte er altijd de beste stukken uit.

Al spoedig maakte hij een herberg van zijn boerderij en bouwde er een winkel met een opslagplaats bij om zijn goederen te verkopen aan passerende reizigers. De handelaars die hun beste waar kwijt waren, kochten land aan naast dat van hem en openden hun eigen winkels, taveernen en pleisterplaatsen. De boerderij werd zo een dorp, toen een stad, maar nog steeds gaven de meeste kooplui de voorkeur aan Hollenbeck. Het verhaal gaat dat het te danken was aan hun zwak voor zijn echtgenote, een bijzondere vrouw die behalve dat ze ongelooflijk mooi was, ook nog eens prachtig zong en zich op de mandoline begeleidde. Men vertelde dat ze ook overheerlijke vruchtentaartjes bakte van perziken, bosbessen en appel. Eeuwen later, toen niemand meer wist waar die oorspronke-

lijke Hollenbeck-boerderij had gestaan, en bijna niemand meer wist wie dat was, herinnerden ze zich wel zijn vrouw: Colnora.

Door de jaren heen werd het een welvarende stad, en groeide zodoende uit tot het grootste stedelijke centrum van Avryn. Winkelend publiek kon hier de laatste mode, de mooiste sieraden en de ruimste keuze aan exotische specerijen vinden in honderden winkels en op de uitgestrekte markten. Bovendien was de stad befaamd om zijn uitstekende ambachtslieden en beroemde zich op de beste en gezelligste herbergen en taverne van het hele land. Artiesten kwamen hier al sinds jaar en dag samen, wat Cosmos DeLeur ertoe bewoog om als rijkste inwoner van de stad en mecenas van de kunsten het DeLeur Theater te laten bouwen.

Rolf en Hadriaan doorkruisten de wijk en stopten vlak voor het grote witgeschilderde aankondigingsbord. Daarop waren in silhouet twee mannen afgebeeld die een kasteeltoren beklommen, met daaronder de tekst:

HET KONINGSKOMPLLOT

HOE EEN JONGE PRINS EN TWEE DIEVEN EEN KONINKRIJK REDDEN
DAGELIJKS AVONDVOORSTELLING

Rolf trok een wenkbrauw op terwijl Hadriaan de punt van zijn tong over zijn voortanden liet glijden. Ze keken elkaar aan, maar zeiden geen van beiden een woord voor ze verder liepen.

Ze verlieten de heuvel en vervolgden hun weg door de Brugstraat, die langzaam afdaalde naar de rivier. Ze passeerden rijen pakhuizen, kolossale gebouwen met merknamen op hun blazen als koninklijke wapens. Sommige bestonden simpelweg uit initialen, gewoonlijk de nieuwe bedrijven van dertien in een dozijn. Andere droegen een herkenbaar logo, zoals de kop van een everzwijn van de firma Bocant, een imperium dat ooit begonnen was met de verkoop van varkensvlees, of de symbolische diamant van de handelsonderneming van DeLeur.